

RUDYARD KIPLING

SIMPLE POVEȘTI

Conform
Programelor școlare
de
Limba
și Literatura Română
pentru
Clasele I-VIII

Pe **30 decembrie 1865**, se naște la Bombay, în India, poetul și prozatorul britanic Joseph Rudyard Kipling. Se spune că părinții săi s-au cunoscut la Lacul Rudyard din Anglia, aceasta fiind originea prenumelui său. O parte a copilăriei o petrece în Anglia, departe de părinți, care lucrau în India.

În 1881 revine în India, la Lahore (astăzi în Pakistan). Acolo, tatăl său, pictor fiind, era director al Școlii de Artă. Peisajul indian, cu jungla, care pe atunci era încă aproape de oraș, cu amalgamul populației (pelerini, negustori, yoghini, soldați, care reprezentau dominația engleză în India), l-a fascinat într-atât încât, ajuns la maturitate, a simțit nevoia să pună pe hârtie tot ceea ce a văzut și a simțit. A început să lucreze ca redactor la un ziar local, în paralel scriind versuri; debutul ca scriitor profesionist s-a petrecut în 1883. Își câștigă rapid faima de scriitor, dedicându-se lucrărilor pentru copii. Astfel, apar în 1894 și 1895 *Cartea junglei* și *A doua carte a junglei*, cele mai reprezentative opere ale sale. Remarcabile sunt însă și romanul indian de spionaj „Kim” (1901), poemele „Gunga Din” (1892), „If” – „Dacă” (1895), un îndemn la stăpânire de sine și răbdare, fără îndoială cel mai cunoscut poem al lui Kipling, „Povara omului alb” (1899), numeroase schițe și nuvele. *Cartea junglei* este considerată o lucrare clasică a literaturii universale și încântă pe orice cititor, mai tânăr sau mai vârstnic, prin umorul cu care sunt reproduse întâmplări din viața animalelor, care ar putea foarte ușor să semene cu aspecte din societatea umană. Contactul lui Mowgli cu animalele junglei descoperă însușiri care, cu ușurință, pot fi asemuite cu cele ale oamenilor: curaj, înțelepciune, demnitate, dar și lăudăroșenie, oportunism, dorința de a stăpâni abuziv. Ajutat de frații săi, lupii, și de pantera Bagheera, puiul de om luptă pentru a învinge pe stăpânul-tiran, tigrul Shere Khan. În *Rikki-tikki-tavi*, mica mangustă învinge, prin curaj, pe șarpele Nag, care era dușmanul omului. *Toomai, al elefanților*, deși copil, înțelege taine pe care adulții nu le cunoșteau.

Rudyard Kipling a fost și un pasionat călător. În Africa, adună material pentru a scrie o altă operă memorabilă, *Povestiri pentru copiii mici* sau *Simple povești*, apărută în 1902, cu ilustrații aparținând chiar autorului.

În 1907 primește Premiul Nobel pentru Literatură.

Se stinge din viață în **1936**, la **18 ianuarie**.

SIMPLE POVEȘTI

de

RUDYARD KIPLING

Andreas

CUPRINS

Capitolul 1. Cum a fost pedepsită Balena / 7

Capitolul 2. Cocolașa Cămilei / 15

Capitolul 3. Pățania Rinocerului / 24

Capitolul 4. Pielea Leopardului / 30

Capitolul 5. Povestea Puiului de Elefant / 43

Capitolul 6. Cântecul Cangurului / 59

Capitolul 7. Cum s-a ivit pe lume

animalul Armadillo / 70

Capitolul 8. Cum a fost scrisă prima scrisoare / 85

Capitolul 9. Cum a fost întocmit alfabetul / 102

Capitolul 10. Cum a fost pedepsit crabul

care sorbea marea / 123

Capitolul 11. Pisica singuratică / 139

Capitolul 12. Fluturile a bătut din picior / 158

Capitolul 1

Cum a fost pedepsită Balena

dată ca niciodată, draga mea, trăia în mare un chit¹ care mânca pești. Îi mânca pe toți: caracatița și racul, scrumbia și carasul, plătica și lavracul, guvidul și morunul, păstruga și barbunul și pe răsucitul și învârtecușul de țipar. Cât era marea de largă, pe toți îi prindea și-i înghițea, uite așa: hap!

Dar tot mâncând el mereu, în marea pe unde se preumbla, nu mai rămăsese decât un singur peștișor mic, mic de tot. Vezi însă că acel peștișor era viclean și, ca să nu fie la îndemâna chitului, înota într-o parte unde chitul nu-l putea vedea, anume în dosul urechii lui drepte.

Într-o zi, nemaigăsind ce să mănânce, chitul se ridică stând pe coadă și începu să strige cât îl ținea gura de tare:

¹ Balenă. (*n.ed.*)

– Mi-e foame!

Auzind aceasta, peștișorul mic și viclean a răspuns cu glasul lui subțirel și pițigăiat:

– Nobil și generos cetaceu, gustat-ai vreodată din om?

– Nu, răspunse chitul. Cu ce aseamănă?

– E bun, zise peștișorul mic și viclean, dar e cam înecăcios.

– Adu-mi vreo câțiva, zise chitul, și cu coada bătu apa așa de tare, încât a făcut să spumege marea de jur împrejur.

– Vreo câțiva? întrebă peștișorul mic și viclean. E destul unul ca să te sature. Dacă vrei, du-te înot până la locul ce se află la 50° latitudine Miazănoapte și 40° longitudine în Apus și acolo vei găsi, în mijloc de mare, scăpat de pe o corabie care s-a scufundat, stând singur pe o plută de scânduri, un marinar care nu are pe el decât o pereche de pantaloni albaștri, o cingătoare (nu cumva să uiți cingătoarea) și în cingătoare un cuțit. Acel marinar însă, trebuie să ți-o spun, este un om năzdrăvan, cu multă chibzuială și iscusință în capul lui.

Auzind vorbele acestea, chitul s-a așternut la drum și a înotat până a ajuns la locul însemnat cu 50° latitudine Miazănoapte și 40° longitudine în Apus. Acolo a găsit, chiar în mijlocul mării, un

marinar rătăcit. Acel marinar era cam goluț, neavând pe el decât o pereche de pantaloni albaștri, o cingătoare (nu cumva să uiți de cingătoare, draga mea) și la cingătoare un cuțit. Corabia pe care călătorea acest marinar se scufundase și el scăpase înot, în drum prinsese o plută pe care se urcase și acum stătea așa singurel bălăcindu-și picioarele în apă. Acasă, înainte să plece cu corabia, el ceruse voie mamei lui să se bălăcească, iar ea i-o dăduse, altfel nu se încumeta să o facă, fiind un om foarte năzdrăvan, cu multă chibzuială și iscusință în capul lui.

Când îl văzu, chitul deschise o gură mare, așa de mare că i se răsfrânse buza de sus până aproape de coadă, și înghiți pe bietul marinar cu pantalonii de pânză albastră, cu brâul (pe care nu trebuie să-l uiți, draga mea), cu cuțitul și cu plută cu tot. A făcut odată: hap!, rostogolindu-le, marinarul, pe toate încăperile calde și întunecoase ale pântecului său. Apoi și-a lins buzele mulțumit, fiindcă se săturase, și s-a învârtit de trei ori pe coadă.

De îndată ce marinarul năzdrăvan, care avea multă chibzuială și iscusință în capul lui, s-a văzut închis în pântecul chitului, a început să tropăie și să țopăie, să sară și să ropotească, să dea cu pumnii, să lovească cu picioarele și să se rostogolească, să muște și să se rotească, să izbească și să se smucească, să urle și să chiuie, să behăie și să se învârtească, să se

ridice și să se trântescă, să calce și să pășească, să cadă și să se cațare, apoi să joace sârba, brâul, bătuta, de crezu bietul chit că se învârtește lumea cu el, și i se puse un junghi la inimă.

– O-ho! se răsti el la peștișorul mic și viclean, omul acesta e poznaș, rău și are zgârciuri multe. Poftim! Acum mă face să sughiț. Ce mă fac cu el?

– Gonește-l de acolo dacă te supără, zise peștișorul.

Ca să audă marinarul, chitul strigă așa, pe fundul gâtului, în jos:

– Ia ieși de acolo și te poartă frumos. De ce m-ai făcut să sughiț?

– Cum, se răsti marinarul, mă ștergi de pe fața pământului și apoi vrei să nu mă mișc și să stau liniștit? Crezi că o să rămân aici? Apoi, cu mine nu o scoți la capăt. Trebuie numaidecât să mă duci pe tărâmul meu de baștină, pe dalbele stânci ale Albionului și ajungând acolo vom vedea ce e de făcut.

Zicând aceasta, începu să tropăie așa de tare încât crezu chitul că i-a venit sfârșitul.

Peștișorul mic și viclean i-a șoptit chitului la ureche:

– Mai bine nu te-ai împotrivi și ai face precum îți cere. Îmi pare rău că nu ți-am spus de la început: acest om e năzdrăvan și are multă chibzuială și iscusință în capul lui. Cu el nu o scoți la capăt.

Și așa înotă chitul, cu coada și cu aripioarele, repede, mereu mai repede, pe cât îi dădea voie răsuflarea și-l lăsa sughițul. În sfârșit ajunse pe tărâmul de baștină al marinarului, sub dalbele stânci ale Albionului.

Iată cum arăta chitul când voia să prindă pe marinarul năzdrăvan, cu plută, cuțit și cingătoare cu tot. El chiar stă pe plută, dar nu se prea vede. Bucățica cea albă din stânga marinarului este o bucată de lemn, numită cange, cu care încercase el să vâslească înainte de sosirea cetaceului. Cangea i-a scăpat din mână când a fost înghițit. Chitului i se spunea „gâjâitul“, iar marinarul se numea H. Alfred Bivvens, A. B. După cum îți spuneam adineauri, peștișorul nu se vede că stă ascuns în dosul urechii drepte a chitului. Marea e furtunoasă, dar o mai răscolește chitul, încercând să înghită pe H.A. Bivvens cu plută, cuțit și cingătoare. (Aceasta din urmă să nu o uiți, draga mea.)

Ajuns pe țărm, se repezi și deschise o gură cât o șură, apoi strigă:

– Aici coboară călătorii pentru Winchester, Ashualot, Nashua, Keere și celelalte din drumul către Fitshburg. Iar când zise „Fitshburg”, tuști, sări și marinarul afară din gura lui.

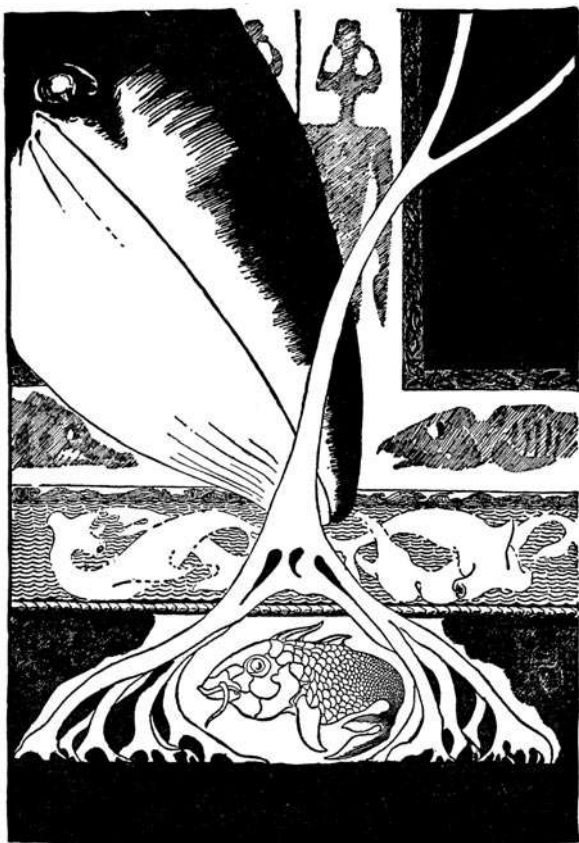
În timpul cât înota chitul, marinarul năzdrăvan își scosese cuțitul din buzunar, din lemnele plutei făcând așchii și le legase zdravăn între ele cu cingătoarea ruptă fâșii, întocmind un fel de grătar pătrat. Pe acesta îl înfipsese cu nădejde în gâtul chitului, și îl înfipse așa de bine că nu se mai clinti de-acolo niciodată. Apoi rosti următorul vers: „Cât vei păstra acest grătar, de tine va fi vai și amar!”

Uitasem să-ți spun, dragă, că marinarul fiind irlandez, avea multă ușurință la făcut versuri și îndrugat verzi și uscate. Odată ajuns la țărm, el porni binișor spre casa măicuței lui. Știi, măicuța despre care ți-am spus că-i dăduse voie să se bălăcească. Mai târziu, mult mai târziu s-a însurat și a trăit pururea fericit.

Dar întreabă-mă de chit, să-ți spun cât era de fericit că a scăpat de marinar!

Mai târziu însă, când a văzut că nu mai poate să înghită totul, a încercat să-și scoată grătarul. Dar ți-ai găsit! Nu a mai putut-o face: îl mișca în sus, îl

Iată și chitul cum caută pe vicleanul peștișor, care se ascunde sub pragul ușilor ecuatoriale. Peștișorul îi se zice Pingle și cum era mic, sta ascuns printre rădăcinile algelor ce cresc în dreptul ecuatorului. Așa cum le vezi în imagine, ușile ecuatorului sunt închise.

În partea de jos a desenului se vede un fel de frânghie: aceea e chiar ecuatorul și umbrele așezate de o parte și de alta sunt uriașii Moar și Koar care păzesc ecuatorul. Ei au zugrăvit chipuri pe ușile ecuatorului și au cioplit peștii pe care îi vezi în partea de jos a ușilor: cei cu cioc se numesc delfini și cei cu capete ciudate se numesc rechini. Din fericire pentru peștișorul nostru viclean, chitul nu-l găsi acolo unde era ascuns decât mult mai târziu, după ce îi trecuse tot necazul.

mișca în jos, dar să-l scoată neam! De aceea, de atunci și până în ziua de azi, chitul nu mai mănâncă oameni care cad în mare, nu mănâncă nici băieți, nici fetițe, ci numai pești și încă pe aceia care sunt mici, mici de tot.

Când a ieșit la țarm, marinarul a luat cu sine pantalonii de pânză albastră cu care era îmbrăcat când fusese înghițit. Cingătoare însă nu avea și țineți minte de ce: cu ea legase grătarul și-l înțepenise în gâtlejul chitului, pedepsind astfel lacomul animal, ca să nu mai poată mânca oameni niciodată.

Când ochiul cabinei în verde-i pictat
Și marea vuieste în val pulberat
Vaporu-l împinge l-apeacă, prăvale...
Pornesc geamantane, alunecă-n vale
Și doica tânjește pe-un maldăr de țoale...
Iar mama șoptește... sssst, taci, n-o scula...
E cald, nu e ora, dar zău te-ai scâlda...
De nu ți-l dă nimeni – tot afli răspuns:
La tropice vasul – prin Vest a ajuns!...

